

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

1. บทสรุป

การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เป็นการกระทำความผิดที่กระทบต่อสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมเป็นอย่างสูงมาก แต่ในทางตรงกันข้ามก็ส่งผลประโยชน์ให้กับผู้กระทำความผิดมากเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุนี้เองให้ผู้กระทำความผิดเกิดแรงจูงใจในการกระทำความผิด เกิดความคึกคะนอง ความฮึกเหิม ในการอยากได้ อยากมี และอยากเป็น แต่อย่างไรก็ตามการกระทำความผิดดังกล่าวนี้ก็ต้องอาศัยความรู้ ความสามารถส่วนบุคคล และโอกาสในการก่อความผิด ดังนั้นเพื่อเป็นการป้องกันการกระทำความผิดและความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นนั้น จึงจำเป็นต้องมีการกำหนดมาตรการในการป้องกัน และระงับยับยั้งการกระทำความผิด คือมาตรการทางกฎหมาย โดยถือเป็นมาตรการการควบคุมภายนอก โดยเป็นการบัญญัติกฎหมายเป็นลายลักษณ์อักษรพิเศษเฉพาะเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เพื่อนำมาซึ่งการจัดช่องว่างหรือข้อบกพร่องของบทบัญญัติของกฎหมายที่มีใช้ และบังคับอยู่โดยทั่วไป ตามแนวทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม

ทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม ได้นำมาสู่แนวคิดในการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาแก่ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ทั้งนี้ด้วยเหตุที่ผู้ให้บริการถือเป็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ให้บริการช่องทางแห่งการเข้าใช้บริการการติดต่อสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต และการกระทำความผิดของผู้ให้บริการในบางประเภทนั้นอาจเป็นการกระทำความผิดบนพื้นฐานแห่งแรงจูงใจของการได้ผลประโยชน์จากการเข้าใช้บริการของผู้ใช้บริการนั่นเอง ประกอบกับผู้ให้บริการยังถือเป็นด่านแรกที่จะสามารถระงับยับยั้งโอกาสที่จะเกิดการกระทำผิดขึ้น โดยมองว่าหากจะกำหนดแต่เพียงเฉพาะให้ผู้ให้บริการมีส่วนร่วมในการป้องกันการกระทำความผิดแต่เพียงอย่างเดียว นั้น

ผู้ให้บริการเองอาจจะไม่ถือประพฤติปฏิบัติตาม เพื่อให้การป้องกันการกระทำความผิดเป็นไปอย่างบรรลุผลแล้ว จึงต้องบัญญัติมาตรการทางกฎหมายในการบังคับให้ผู้ให้บริการนั้น ๆ ต้องถือประพฤติปฏิบัติตามด้วย ซึ่งก็เป็นไปตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ที่มีการบัญญัติความรับผิดทางอาญาของผู้ให้บริการไว้โดยเฉพาะเจาะจงทั้งนี้เพื่อเป็นการมุ่งหวังที่จะให้ผู้ให้บริการนั้นเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิด

แต่อย่างไรก็ตามจากการศึกษาความรับผิดทางอาญาของผู้ให้บริการตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ยังคงพบสภาพปัญหาว่าในความรับผิดทางอาญาของผู้ให้บริการ กรณีที่การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ใดกระทำลงโดยนิติบุคคลนั้น โดยสภาพของนิติบุคคลแล้วจะสามารถรับโทษได้แต่เพียงอัตราโทษปรับเท่านั้น เพราะอัตราโทษจำคุกที่เป็นการบังคับเอาจากเนื้อตัวร่างกายของบุคคลนั้นไม่สามารถบังคับใช้ได้กับสถานะของนิติบุคคล ประกอบกับในความรับผิดดังกล่าวไม่ปรากฏว่ากฎหมายมีการบัญญัติให้บรรดาผู้เป็นกรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้นต้องรับผิดชอบและรับโทษ หรือรวมไปจนถึงร่วมพิสูจน์ความผิดกับนิติบุคคลนั้นด้วย ซึ่งหากพิจารณาเจตนารมณ์ของกฎหมายแล้ว การลงโทษแต่เพียงอัตราโทษปรับแก่สภาพการประกอบธุรกิจของนิติบุคคลแต่อย่างเดียว โดยที่มิได้มีการบังคับเอาแก่นเนื้อตัวร่างกายของบุคคลผู้ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานของนิติบุคคลด้วยนั้น ถือว่าเป็นอัตราโทษที่เบา และส่งผลกระทบต่อสถานะภาพทางธุรกิจของนิติบุคคลนั้นน้อยมาก เมื่อเทียบกับความเสียหายที่เกิดขึ้น ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นความเสียหายที่ร้ายแรงและส่งผลกระทบต่อสังคม เศรษฐกิจ ความมั่นคงของประเทศชาติ และรวมไปจนถึงกระทบต่อเกียรติยศ และชื่อเสียงของบุคคลผู้เสียหายอีกด้วย

เมื่อมาตรการทางกฎหมายที่มีอยู่นั้นไม่สามารถนำมาบังคับใช้ได้โดยครอบคลุมอย่างเพียงพอในการที่จะป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดแก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกัมนิติบุคคลอย่างทั่วถึง เป็นเหตุทำให้ผู้กระทำความผิดไม่เกิดความเข็ดหลาบ

ความหลาพจำ นำมาซึ่งการไม่เกรงกลัวต่อบทบัญญัติของกฎหมายเกิดการกระทำ
ความผิดซ้ำ

แต่อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาดังทฤษฎีที่เกี่ยวข้องแล้ว บทบัญญัติของกฎหมาย
ถือเป็นมาตรการที่สำคัญยิ่งที่จะสามารถควบคุม หรือกำจัลพฤติกรรมเหล่านั้นได้ ซึ่งเป็น
การกำหนดมาตรการทางกฎหมายโดยให้มีอัตราโทษที่มีความร้ายแรงอย่างเพียงพอกับ
ความเสียหายที่เกิดขึ้น ประกอบกับจะต้องให้บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องหลังแห่งการขับเคลื่อน
การดำเนินงานของนิติบุคคลนั้นต้องมีส่วนร่วม หรือต้องร่วมรับผิดชอบตามกฎหมายด้วย
ซึ่งการบัญญัติมาตรการดังกล่าวนี้ขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์แห่งทฤษฎีการลงโทษเพื่อเป็น-
การข่มขู่หรือป้องกันอาชญากรรมนั่นเอง ทั้งนี้เพื่อเป็นการให้ผู้ให้บริการเหล่านั้นหันมา
ใส่ใจในการควบคุม และป้องกันมิให้เกิดการกระทำความผิดในระบบคอมพิวเตอร์ของ
ตนเองมากขึ้น

สภาพปัญหาดังกล่าว เมื่อได้ศึกษากฎหมายต่างประเทศแล้วพบว่าตามแนวทาง
ของประเทศฝรั่งเศสได้กำหนดให้ความรับผิดชอบของนิติบุคคลไม่มีผลลดล้างความรับผิด-
ของบุคคลธรรมดา ผู้กระทำความผิด หรือผู้มีส่วนร่วมในการกระทำความผิด โดยจะ-
เปิดโอกาสให้ศาลพิจารณาว่าจะเอาผิดกับนิติบุคคลเหล่านั้นหรือจะให้ผู้บริหารร่วมรับ-
ผิดด้วย ทั้งนี้ผู้บริหารไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับความผิดพลาดในการกระทำเพื่อบุคคล
เฉพาะในกรณีที่มีบทบัญญัติของกฎหมายกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าผู้บริหารไม่ต้องรับผิด
หรือในกรณีที่มีเหตุตามกฎหมายให้พ้นผิดเท่านั้น ดังนั้นการที่นิติบุคคลต้องรับผิด
จึงมิได้เป็นเหตุที่จะทำให้ผู้บริหารพ้นผิดได้ และตามแนวทางความรับผิดชอบของประเทศ
สหรัฐอเมริกานั้นพบว่ามืหลักของ Respondent Superior ที่กำหนดไว้ว่าเมื่อนิติบุคคล
มีความบกพร่องในการบริหารงาน หรือในการสอดส่งดูแลการทำงานของลูกจ้างของตน
แล้ว บริษัทก็ต้องรับผิดชอบที่เกิดจากการกระทำของลูกจ้างด้วย ซึ่งเป็นการกำหนดความรับ-
ผิดให้แก่ทั้งตัวการ และตัวแทน และนอกเสียจากหลักการดังกล่าว ยังคงมีแนวทางความ-
รับผิดชอบคดีตัวอย่างที่ศาลได้พิจารณาพิพากษาว่า กรรมการผู้จัดการซึ่งเป็นผู้อำนวยการ
กระดานข่าวสาร ถือเป็นตัวแทนของบริษัท และเป็นผู้อยู่ใต้การบังคับบัญชา ดังนั้นเมื่อ

เกิดการกระทำความผิดขึ้นเป็นเหตุให้ กรรมการผู้จัดการต้องรับผิดชอบตามกฎหมายนั้น และบริษัทผู้ก่อตั้งก็ต้องร่วมรับผิดชอบ เป็นต้น

นอกเสียจากสภาพปัญหาดังกล่าวแล้ว ยังคงพบปัญหาอันเกี่ยวกับพฤติกรรมบางประเภทของผู้ให้บริการซึ่งเมื่อเกิดขึ้นแล้ว อาจส่งผลกระทบต่อกระบวนการในการสืบสวนสอบสวนการกระทำความผิดของพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นอย่างมาก นั่นก็คือพฤติกรรมในการการทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมต่อข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการโดยมิชอบนั่นเอง ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้แม้ว่าตามบทบัญญัติมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จะได้บัญญัติถึงพฤติกรรมที่ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นโดยมิชอบแล้วก็ตาม แต่ตามข้อเท็จจริงนั้น ข้อมูลคอมพิวเตอร์ มิได้หมายรวมไปถึงข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการตามกฎหมายด้วย ซึ่งข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลและเป็นข้อมูลแรกเริ่มที่เกิดขึ้น และอยู่ในการครอบครอง ควบคุม และดูแลของบุคคลผู้ซึ่งมีสถานะเป็นผู้ให้บริการตามกฎหมายนั่นเอง

จากสภาพปัญหาดังกล่าวเมื่อบทบัญญัติของกฎหมายที่มีอยู่นั้นไม่สามารถนำมาบังคับใช้ได้ครอบคลุมอย่างเพียงพอแล้ว ผู้ให้บริการก็อาจปฏิเสธความรับผิดชอบของตนเอง และไม่ต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย เป็นเหตุให้เกิดเป็นการกระทำความผิดอย่างต่อเนื่องส่งผลกระทบต่อกระบวนการในการสืบทราบผู้กระทำความผิดของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายได้เป็นต้น

เมื่อศึกษากฎหมายต่างประเทศแล้วพบว่า กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาจะมีบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติให้ความคุ้มครองข้อมูลดิจิทัล ข้อมูลทางธุรกิจ และข้อมูลการแจ้งเตือนของระบบคอมพิวเตอร์ กรณีเกี่ยวกับการกระทำอันใดอันเป็นการเปลี่ยนแปลง ทำลาย ตัดส่วนสำคัญ ปกปิด ซ่อนเร้น บิดเบือน หรือสร้างความผิดพลาดใด ๆ ให้เกิดกับข้อมูล เอกสารหรือวัตถุใด ๆ ด้วยความตั้งใจที่จะกีดขวาง

ขัดขวาง หรือกระทำเพื่อส่งผลต่อการตรวจสอบ ดูแลรักษาหรือสืบสวนใด ๆ จากศาล หรือหน่วยงานของสหรัฐอเมริกา บุคคลผู้นั้นก็ต้องรับโทษตามกฎหมาย เป็นต้น

แต่อย่างไรก็ตามนอกเสียจากสภาพปัญหาอันเกี่ยวกับการบังคับใช้กับการกระทำความผิดของผู้ให้บริการดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังคงมีสภาพปัญหาอันเกี่ยวกับหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดในเบื้องต้นโดยผู้ให้บริการอีกด้วย กล่าวคือ ตามแนวคิดของการกำหนดความรับผิดทางอาญาของผู้ให้บริการนั้น จะเห็นได้ว่าการกำหนดความรับผิดทางอาญาแก่ผู้ให้บริการ ก็เพื่อประสงค์ที่จะให้ผู้ให้บริการเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันการกระทำความผิด ซึ่งมาตรการทางกฎหมาย อันจะเป็นการป้องกันการกระทำความผิดนั้น ต้องเป็นมาตรการที่มุ่งประสงค์เพื่อการป้องกันโดยแท้จริง มิใช่มาตรการบังคับที่จะเอาผิดแก่ผู้ให้บริการตามนัยแห่งมาตรา 15 เพราะด้วยเหตุที่การกำหนดความรับผิดทางอาญาของผู้ให้บริการตามนัยของกฎหมาย มาตรา 15 นั้นไม่ได้เป็นความรับผิดที่เกิดขึ้นมาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ แต่เป็นการกำหนดความรับผิดให้ผู้ให้บริการต้องรับผิดชอบในผลของการกระทำความผิดของบุคคลอื่นคือผู้ใช้บริการ ซึ่งหากพิจารณาตามหลักความรับผิดทางอาญาแล้ว ผู้ที่จะต้องรับผิดและถูกลงโทษตามกฎหมายนั้น จะต้องมีการกระทำประกอบประกอบความผิด และองค์ประกอบที่สำคัญคือเจตนา นั้นเอง ซึ่งต้องเป็นพฤติกรรมที่รู้สำนึกในการกระทำของตนเอง รู้สำนึกถึงผลเสียหายที่จะเกิดจากการกระทำนั้น และรับรู้ถึงการกระทำที่เป็นความผิดของผู้กระทำความผิดนั้นด้วย ดังเช่นแนวทางความรับผิดของผู้ให้บริการตามประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และประเทศสหรัฐอเมริกาที่วางหลักไว้ว่า ผู้ให้บริการต้องรับผิดเมื่อรู้ถึงข้อความที่เป็นความผิดนั้นแต่ไม่กระทำการใดอันเป็นการลบ หรือบล็อก ข้อความของผู้ใช้บริการที่ผิดกฎหมายซึ่งตามกฎหมายของต่างประเทศดังกล่าวนั้นแสดงให้เห็นว่า ความรับผิดของผู้ให้บริการจะเกิดขึ้นต่อเมื่อรู้ถึงการกระทำความผิดนั้นแต่ไม่กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งอันเป็นการระงับยับยั้งการกระทำความผิดซึ่งถือเป็นมาตรการในการป้องกันการเกิดขึ้นของความเสียหายนั่นเอง

ดังจะเห็นได้ว่า สภาพปัญหาดังกล่าวนั้นเป็นไปตามสมมุติฐานที่ผู้ศึกษาได้ศึกษา กล่าวคือ มาตรการทางกฎหมายนั้นยังคงไม่เพียงพอที่จะป้องกันการกระทำความผิด ประกอบกับการกระทำความผิดตามกฎหมายบางประเภทผู้ให้บริการเองอาจมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ความรับผิดชอบของผู้ให้บริการตามมาตรา 15 จึงไม่เพียงพอและไม่สามารถบังคับใช้ได้ครอบคลุมถึงพฤติกรรมของผู้ให้บริการ บางประเภทประกอบกับไม่สามารถสนองตอบต่อเจตนารมณ์ของบทบัญญัติของกฎหมายแห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ที่มีเจตนารมณ์ในการที่จะป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ได้อย่างแท้จริงได้

แต่อย่างไรก็ตาม แม้การบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 กับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการนั้น จะไม่สามารถนำมาบังคับใช้ได้ครอบคลุมอย่างเพียงพอ และยังคงเกิดมีปัญหาก็คตาม แต่หากได้มีการแก้ไข ปรับปรุงบทบัญญัติของกฎหมายในส่วนที่ถือเป็นช่องว่างและในส่วนที่ก่อให้เกิดปัญหานั้น จะเป็นการทำให้ช่วยลดปัญหาของการก่อการกระทำความผิดขึ้นได้

2. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาถึงสภาพปัญหาของความรับผิดชอบทางอาญาของผู้ให้บริการตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 นั้น พบว่าพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ดังกล่าว ยังเกิดมีประเด็นปัญหาอันเกี่ยวกับความไม่ชัดเจนของการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาของผู้ให้บริการและการนำมาบังคับใช้โดยไม่สามารถครอบคลุมอย่างเพียงพอแก่ผู้ให้บริการที่มีสถานะเป็นนิติบุคคล ประกอบกับผู้ให้บริการที่มีพฤติกรรมทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนซึ่งข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ และข้อมูลของผู้ใช้บริการ และพฤติกรรมที่เปิดเผยหรือส่งมอบข้อมูล-

จรรยาทางคอมพิวเตอร์และข้อมูลของผู้ให้บริการให้แก่บุคคลอื่นซึ่งมิใช่การร้องขอเพื่อประโยชน์ในการสืบสวนสอบสวนการกระทำความผิดของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย ประกอบกับบทบัญญัติดังกล่าวยังคงไม่สามารถคุ้มครองหรือรับรองถึงพฤติกรรมของผู้ให้บริการอันเป็นการป้องกันปราบปราม ระวัง ยับยั้งการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่อาจเกิดขึ้นได้ ดังนั้นจึงควรแก้ไข ปรับปรุง และเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ดังนี้

2.1 ควรกำหนดความรับผิดทางอาญา กรณีที่การกระทำความผิดใด ตามบทบัญญัติของกฎหมายกระทำลงโดยผู้ให้บริการที่มีสถานะเป็นนิติบุคคล โดยให้บุคคลผู้ซึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการหรือบุคคลผู้ซึ่งมีส่วนร่วมในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้นต้องรับผิดชอบในการกระทำความผิดนั้นด้วย เว้นแต่พิสูจน์ได้ว่า การกระทำนั้นได้กระทำโดยตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมด้วย โดยการกำหนดความรับผิดดังกล่าวนี้ถือเป็นการตั้งข้อสันนิษฐานตามกฎหมาย เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วจะเป็นการอันยังผลให้เกิดการสร้างมาตรการในการป้องกันการกระทำความผิดของผู้ให้บริการมากขึ้น ประกอบกับเพื่อให้เป็นไปตามแนวทางความรับผิดของกฎหมายของต่างประเทศอย่างเช่นประเทศฝรั่งเศสที่ได้วางแนวทางความรับผิดไว้ว่า การที่นิติบุคคลต้องรับผิดชอบได้เป็นเหตุที่จะทำให้ผู้บริหารพ้นผิดได้ และประเทศสหรัฐอเมริกา ก็บริษัทต้องรับผิดชอบ หากการกระทำความผิดนั้นเกิดจากการกระทำของลูกจ้าง และกรรมการผู้จัดการ ถือเป็นตัวแทนของบริษัท และเป็นผู้อยู่ใต้การบังคับบัญชา ดังนั้นเมื่อเกิดการกระทำความผิดขึ้นอาจเป็นเหตุให้กรรมการผู้จัดการต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย ดังนั้นบริษัทผู้ก่อตั้งก็ต้องร่วมรับผิดชอบ เป็นต้น

โดยการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายนั้นเห็นควรบัญญัติเพิ่ม มาตรา 18 ในหมวดที่ 1 ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ดังนี้

“มาตรา 18 บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่กระทำโดยนิติบุคคล ผู้จัดการหรือผู้แทนนิติบุคคลหรือผู้ซึ่งมีส่วนร่วมในการดำเนินงานของนิติบุคคลต้อง

รับผิดชอบในความผิดนั้นด้วย เว้นแต่พิสูจน์ได้ว่าตนมิได้รู้เห็นหรือมีส่วนร่วมในการกระทำ ความผิดนั้น”

2.2 ควรกำหนดเพิ่มเติมฐานความรับผิดทางอาญาของผู้ให้บริการเกี่ยวกับการกระทำโดยมิชอบต่อข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการ โดยกำหนดความรับผิดทางอาญาของผู้ให้บริการให้ครอบคลุมถึงการทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติม ต่อข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการโดยมิชอบ ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามแนวทางความรับผิดของประเทศสหรัฐอเมริกา ที่มีบทบัญญัติให้ความคุ้มครองข้อมูลดิจิทัล ข้อมูลทางธุรกิจ และข้อมูล การแข่งขันของระบบคอมพิวเตอร์ กรณีเกี่ยวกับการกระทำอันใดอันเป็นการเปลี่ยนแปลง ทำลาย ตัดส่วนสำคัญ ปกปิด ซ่อนเร้น บิดเบือน หรือสร้างความผิดพลาด ใด ๆ ให้เกิดกับข้อมูล เอกสารหรือวัตถุใด ๆ ด้วยความตั้งใจที่จะกีดขวาง ขัดขวาง หรือกระทำเพื่อส่งผลต่อการตรวจสอบ ดูแลรักษาหรือสืบสวนใด ๆ จากศาลหรือหน่วยงานของสหรัฐอเมริกา โดยบัญญัติเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 บทบัญญัติมาตรา 9/1 ดังนี้

“มาตรา 9/1 ผู้ให้บริการผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการตามมาตรา 26 โดยมิชอบ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ”

2.3 ควรกำหนดมาตรการทางกฎหมายในการระงับ ยับยั้งการกระทำความผิด ซึ่งถือเป็นมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์โดยผู้ให้บริการ โดยบัญญัติให้ผู้ให้บริการมีสิทธิที่จะทำการระงับ-ยับยั้งการให้บริการแก่ผู้บริการที่กระทำความผิดหรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ากระทำความผิด โดยพิจารณาตามแนวทางของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีและประเทศสหรัฐอเมริกา ที่วางหลักไว้ให้ผู้ให้บริการต้องรับผิดชอบเมื่อรู้ถึงข้อความเป็นความผิดนั้นแต่ไม่ทำการใดอันเป็นการลบ หรือบดบัง ข้อความของผู้บริการที่ผิดกฎหมาย ซึ่งตามกฎหมายของต่างประเทศดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่าความรับผิด

ของผู้ให้บริการจะเกิดขึ้นต่อเมื่อรู้ถึงการกระทำความผิดนั้นแต่ไม่กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งอันเป็นการระงับยับยั้งการกระทำความผิดนั้นเอง โดยบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ดังนี้

“ผู้ให้บริการผู้ใดทราบถึงการกระทำความผิด หรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า มีการกระทำความผิดตามมาตรา 14 ขึ้นในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในการควบคุมของตนเอง ให้กระทำการการระงับ ยับยั้งการกระทำความผิดเช่นนั้นก่อน

การกระทำตามวรรคหนึ่ง ผู้ให้บริการต้องแจ้งแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบ ภายในระยะเวลา 48 ชั่วโมง นับแต่เวลาที่กระทำการระงับ ยับยั้งการกระทำความผิดนั้น

ผู้ให้บริการผู้ใดจงใจ สนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา 14 ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ต้องระวางโทษ เช่นเดียวกับผู้กระทำความผิด ตามมาตรา 14”